

Lietuvos meno kūrėjų asociacija

Neringa Čereškevičienė: „Muzika yra tas kelias, kuriuo gali eiti visi vaikai!“

2013-06-03

ŽURNALAS: Muzikos Barai

TEMA: Muzika vaikams

AUTORIUS: Jana Saifulinatė

DATA: 2013-06

Neringa Čereškevičienė: „Muzika yra tas kelias, kuriuo gali eiti visi vaikai!“

Jana Saifulinatė

Daugiau nei 20 metų gyvuojanti linksma, jaunatviška ir nenustygsti vietoje vaikų muzikos grupės „Tele Bim-Bam“ ir jos ikūrėja bei vadovė 46-erių Neringa Čereškevičienė rudenį drauge su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru leisis į turą po Lietuvą. Koncertuose skambės geriausias per daugiau nei du dešimtmečius sukauptos „Tele Bim-Bam“ dainos. Jau hitais tapusias dainas „Mamos suknelė“, „Pupa“, „Voras“, „Baltoji varnelė“, „Tilili“, „Naktelės žiedai“ moka bene kiekvienas vaikas, o dažnai net ir jų tėveliai. Su N. Čereškevičiene kalbėjomės apie vaikystę, studijų metus, 1990-aisiais pasirodžiusią „Tele Bim-Bam“ laidą, pasitraukimą iš televizijos bei naujus kūrybos užmojus.

MUZIKA LYDĖJO IR VAIKYSTĖJE

„Aš gimiau ir augau Vilniuje. Vaikystės dienos bėgo kieme. Tiesa, turėjome ir sodą, į kurį vasarą nuvažiuodavome. Prisimenu, man tai buvo kančia, nes ten nebuvo mano kompanijos, mano draugų. Dabar požiūris į daugelį dalykų labai pasikeitęs. Dažnai pagalvoju: „Dievuli, kaip ten buvo gerai...“, – šypsodamasi pokalbio pradžioje į vaikystės prisiminimus nėrė N. Čereškevičienė. Sako, visai neseniai ir jaunėlis Rapolas klausęs: „Mama, o kokia gi buvo tavo vaikystė?“

O vaikystę „Tele Bim-Bam“ siela prisimena itin šviesiomis spalvomis. „Mano tėvai kauniečiai, jie buvo klasės draugai ir pirmąją meilę išsaugojo visą gyvenimą. Iš tos

meilės gimiau aš ir mano brolis. Didžiausia laimė, kad tėvų vertybių skalė buvo labai aiški – svarbiausia, kad visi susirinktume kartu. Tegu ir prie arbatos puodelio. Tai sektinas pavyzdys. Tėvelis ne kartą yra pasakojęs, kad mane mažą nuraminti – o verkdavau, pasirodo, dažnai – sugebėdavo tik į rankas paėmęs akordeoną“, – tęsė N. Čereškevičienė ir pridūrė, kad tėtis buvęs savamokslis muzikantas akordeonistas, o ir visa jo giminė labai gražiai dainavusi. „Gerai prisimenu vaikystės puotas, kai vyresnieji dainuodavo, o mes, vaikai, liūsdavome po stalą. Liūdna, kad dabar žmonės retai taip dainuoja. Kodėl to nebėra?“, – retoriškai klausė 11 metų Vilniaus chorinio dainavimo mokyklą „Liepaitės“ lankiusi ir, kaip pati sako, nuėjusi visą kelią, kuri nueina bet kuris muzikos mokyklą lankantis vaikas, N. Čereškevičienė.

Ji prisimena, kad vaikystėje dažnai pasileisdavo muziką ir įsijautusi viena šokdavo. „O, tokie savotiški saviraiškos pliūpsniai mane apimdavo! Patikėkit, laimė netilpdavo manyje ir nereikėdavo jokių žiūrovų – buvau laiminga su muzika ir šokiu. O vėliau buvo ir visokių krizių. Ir labai nenorėjau toliau lankyti „Liepaičių“, sakiau, kad nebegaliu. Yra ir garsioji raudonųjų kelnų istorija. Kaip žinoma, tais laikais gauti drabužėlių buvo sunku, ir aš tikrai niekada nebuvo iš tų mergaičių, kurios prašydavo savo mamų jas gražiau rengti. Bet kartą parduotuvėje pamačiau tokias raudonas raudonas kelnutes (na, tai buvo paprastos raudonos trikotažinės kelnės) ir sutariau su mama, kad lankysiu toliau „Liepaites“, jeigu ji jas man nupirks. Ir nupirko! Aš taip jomis džiaugiausiu! (juokiasi).

Mano paauglystė nebuvo lengva. Ne, ne svaigalai ar bėgimas iš namų – tiek nebūčiau drįsusi. Na, bet buvo draugių ir nedraugių. Prisimenu nuolatinę mergaičių konkurenciją klasėje. Dar ir tas „baltos varnos“ etiketės klįjavimas. Man visada labai svarbu buvo turėti draugų ir būti lydere“, – pasakojo N. Čereškevičienė. Prisipažino, kad baigusi 35-ąją, dabartinę Vilniaus karaliaus Mindaugo vidurinę mokyklą, garsiai šaukė: „Valio, man daugiau niekad nebereikės mokytis fizikos!“

STUDIJOS - ATRADIMŲ LAIKAS

Tais metais, kai N. Čereškevičienė baigė mokyklą, Valstybinėje konservatorijoje (dabar – Lietuvos muzikos ir teatro akademija) buvo renkamas televizijos režisūros kursas. „Savęs niekur kitur studijuojančios neišivaizdavau. Tiesa, atsarginis variantas buvo lituanistika, bet man pavyko įstoti, kur norėjau. Mūsų kursas buvo labai stiprus: Audrius Stonys, Arūnas Matelis, Asta Einikytė. Visi kartu buvome stiprus branduolys. Esu diplomuota teatro ir televizijos režisierė (dabar N. Čereškevičienė Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje dėsto mikrofoninį dainavimą). Džiaugiuosi ir tuo, kad esu viena iš tų kelių mūsų laidos panelių, gavusių dar ir aktoriaus diplomą. Na, negražu girtis, bet galiu didžiulis – turiu raudoną diplomą“, – šypsodamasi savo pasiekimus vardijo N. Čereškevičienė.

Ji atkreipė dėmesį į tai, kad labai svarbu mokyklos ir studijų laikais stengtis atsidaryti kiek įmanoma daugiau durų, gaudyti galimybes ir kaupti patirtį. Reikia save išbandyti skirtingose srityje ir nebijoti suprasti, kas tau tinka ir patinka, o kas – ne. Patirtys, anot „Tele Bim-Bam“ vadovės, niekur nedingsta. „Gali ant vieno siūlo jas verti. Nieko nereikalingo nebūna. Pavyzdžiui, jei palankei dramos būrelį ar išmokai groti smuiku, puiku. Tikėtina, kažkuriuo gyvenimo etapu tau to prireiks. Galbūt ir netiesiogiai. Patikėk, viskas, ko išmokai, tik stums tave pirmyn“, – sakė N. Čereškevičienė,

nepritarianti M. Montessori ugdymo sistemai. Anot jos, jau ikimokyklinio amžiaus vaikučius skirstyti pagal gabumus ir nukreipti į atitinkamas grupes nėra prasmės. „Kodėl iš vaiko reikia atimti muzikos pažinimo džiaugsmą, jei jis labai gabus matematikai, arba atvirksčiai?“, – stebėjosi daugiau nei prieš metus Vilniuje vaikų darželį įkūrusi N. Čereškevičienė. Jos nuomone, muzika yra tas kelias, kuriuo gali eiti visi vaikai. „Jei tik žmogus girdi, muzika turi galią jį išlaisvinti (visomis prasmėmis). Aš savo studentus neva mokau mikrofoninio dainavimo (*juokiasi*). Bet iš tikrųjų mano tikslas juos paskatinti tapti laisvus, drąsius, o mikrofonas tėra subtili priemonė emocijai parodyti ir paskleisti“, – entuziastingai kalbėjo N. Čereškevičienė.

„Tele Bim-Bam“ užuomazgos - diplominiame darbe

Dar besimokydama Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje N. Čereškevičienė parašė diplominį darbą, kuriame vietą rado ir jos kūrybos dainos bei vaizdo klipai pagal Sigito Gedos eilėraščius. „Pirmos „Tele Bim-Bam“ laidos vaikams užuomazgos slypi mano diplominiame darbe. „Iškart po studijų aš buvau paskirta dirbti į muzikos redakciją. Labai norėjau į tuometinę vaikišką produkciją įpūsti naujų vėjų ir jaučiau, kad turiu tam jėgų. Prisimenu, kad tada tebuvo geroji laida „Labanakt, vaikučiai“ ir sustabarėjusi „Dainų dainelė“. Tikslingai nesiekiau dirbti su vaikais“, – sakė N. Čereškevičienė. 1990-aisiais tiesioginio eterio metu ji startavo autorine pramoginio žanro laida vaikams „Tele Bim-Bam“. Kelio pradžia nebuvo lengva, neiškart buvo patvirtintas ir laidos pavadinimas. „Matyt, tarp Lietuvos televizijoje transliuotų laidų pavadinimų jis atrodė labai nerimtai. Laimė, kad komisijoje buvęs mano dėstytojas Vytautas Čibiras tam pritarė, jaučiau jo palaikymą. Po to pasirodė, kad tai labai sėkmingas laidos, ir ne tik jos, prekinis ženklas. Įkritusi į tą upę tikrai niekada nesigailėjau. Po maždaug 5 metų supratau, kad didelė sėkmė yra ir didelė atsakomybė. Ant savo pečių jau nešiau didelę atsakomybę už vaikus – negalėjau ir nenorėjau jų palikti. Dabar su „Tele Bim-Bam“ yra susijusios visos mano mintys ir ateities projektai. Nors laidos ir nebėra, „Tele Bim-Bam“ veikla yra tęsiama“, – šypsodamasi kalbėjo N. Čereškevičienė, kadaise garsiai dainavusi *„geras daiktas yra televizorius, vos tiktai nubudus aš galiu matyti jus, pasaulio vaikai!“*.

Dabar, išgirdusi klausimą apie televiziją, ji tik nusijuokia: „Ne tik televizijos, bet ir televizoriaus mano gyvenime nebėra. Iš televizijos išėjau, nes buvau spaudžiama orientuotis į konkurencinę kovą, į reitingus – ne to aš mokiausi, tai ne mano idėja, kurią noriu skleisti. Padėti tašką nebuvo lengva, bet pagalvojau, kad 22-eji metai yra pakankama laiko atkarpa, per kurią pasakiau tai, ką norėjau pasakyti. Man negėda dėl vieno savo žingsnio: džiaugdamsi dirbau ir niekam niekadoms nemelavau. O televizorius iš mūsų namų iškeliavo prieš daugiau nei pusę metų, kai baigėsi antžeminis ryšys. Dabar mūsų šeima dažniau susirenka kartu pabūti prie židinio. Visi tuo labai džiaugiamės.“

INVESTICIJA Į VAIKUS DUODA VAISIŲ

Pasak N. Čereškevičienės, savo laiko investicija į vaiką yra didžiausias turtas, kokį tėvai gali duoti. „Nekalbu apie materialius dalykus. Šiais laikais tėvai gali rinktis, ar vesti atžalas į beveik nemokamą valstybinę muzikos mokyklą (nors dabar jų kainos jau

irgi nemažos), ar į privačią, ar mokėti už individualias muzikos pamokas – esmė ne tai. Esmė yra, kiek tu savo laiko investuoji. Štai mes šiandien su vyru džiaugiamės, kad mūsų vyresnėliai nori būti kartu su mumis, kad kasmet tradiciškai nori plaukti baidarėmis. Atsigręžiamo atgal ir džiaugiamės, kad investavome, kad buvome šalia ir kartu, kad vežiojome į būrelius: muzikos, sporto, šokių... Jaunusią 10-metį Rapolą dar ir dabar spėjame visur nuvežti. Mažieji tikrai turi ką veikti muzikos mokykloje. Ir problemų kartais turi. Būna ir nemėgstamiausia pamoka, ir nemėgstamiausia mokytoja. Būtina su vaikais kalbėtis, juos išklaudyti. Aš visada sakau: „Tu tik pagalvok, juk visada gyvenime pasitaikys nemėgstamiausia pamoka, nemėgstamiausias mokytojas, bet šalia to juk tiek daug gerų dalykų! Ar nori visko atsisakyti, ar tai yra apskritai blogiausia, kas tik gali būti?“ Aš skatinu ir linkiu visiems vaikams būti arčiau muzikos. Gerai prisimenu, kad į „Tele Bim-Bam“ laidą dažniausiai rašydavo vaikai iš mažų miestelių, iš kaimo. Manychiau, jie dažnai net imlesni už miestiečius. Tik pažiūrėk į tą pačią „Dainų dainelę“ – dažnai vaikai iš mažų miestelių yra tikri grynuoliai. Kokie jie šviesūs! Jie entuziastingi, jų akys dega! Jei jie ir nemoka, taip, kaip, tarkime, reikia – mat mūsų protingi mokytojai dažnai žino, kaip reikia kojytes laikyti, kaip reikia užpakaliuką pavizginti ir t. t., – tai nuoširdumas iš tolo jaučiamas ir balse girdimas. Štai tokius vaikus mes turime laiku pastebėti, padėti jiems siekti svajonių. Nacionalinės M. K. Čiurlionio menų mokyklos bendrabutyje gyvena vaikų, kurie muzikos keliu eina ir be tėvėlių pagalbos. Manau, norintys muzikuoti vaikai šiuo metu turi daug galimybių, o mes, suaugusieji, privalome tai skatinti. Pripažinkime, suaugusieji dažnai moka gražiai pasakyti, ką ir kaip reikia daryti ir ko nereikia daryti, kas leistina, o kas – ne. O ar patys visada yra sektinas pavyzdys? Problema ta, kad suaugę žmonės dažnai gyvena dvilypį gyvenimą ir tai neigia. Ne paslaptis, televizijos ekranuose ir žurnaluose mums dažnai šypsosi tėvai, kopiantys karjeros laiptais. O kaip jų mažieji? Tose šeimose yra daug rimtų problemų, jos dažnai slepiamos. Suaugusiųjų ego uždaro kelius nuoširdžiam bendravimui šeimoje. Būtų gražu ir labai linkėčiau, kad gyva muzika suburtų šeimas, kad šeimos kartu muzikuotų“, – kalbėjo „Tele Bim-Bam“ siela N. Čereškevičienė.

PLANUOJAMAS TURAS PO LIETUVĄ

Visuotinių kritikų ir publikos pripažinimą pelnusi „Tele Bim-Bam“ roko opera visai šeimai „Voro vestuvės“ – dar vienas N. Čereškevičienės nuopelnas. Subūrusi Lietuvos pramogų pasaulio grandus – aktorių Dominyką Vaitiekūną, operos solistą Rafailą Karpį, „Keistuolių teatro“ aktorių Andrių Kaniavą ir daugelį kitų, 2012 metų balandžio-gegužės mėnesiais ji leidosi į kelionę per septynių didžiausių Lietuvos miestų arenas. „Voro vestuvių“ dainos skambėjo Utenoje, Alytuje, Kaune, Šiauliuose, Panevėžyje, Klaipėdoje ir Vilniuje. „Tai, ką „Voro vestuvėse“ sukūrė jaunieji atlikėjai, yra tikras stebuklas – mažieji nenusileido scenos profesionalams“, – džiaugėsi N. Čereškevičienė, pati įkūnijusi vieną pagrindinių herojų – gerąją Boružę. Pagal Justino Marcinkevičiaus eiles ir N. Čereškevičienės vyro Alfredo Čereškevičiaus sukurtą originalią muziką pastatytos „Voro vestuvės“ tapo išpūdingu šou ne tik vaikams, bet ir suaugusiems. Be to, vaikams skirtos poemos „Voro vestuvės“ atgimimas didžiausiose Lietuvos arenose yra ir vienas iš būdų paminėti poetą J. Marcinkevičių.

„Labai graži patirtis ir su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru. G. Rinkevičiaus orkestras mus kvietė keletą metų, bet dėl darbų gausos vis negalėjome“, – sakė

N. Čereškevičienė. Ji džiaugėsi, kad orkestras taip pat rodo iniciatyvą parengti kokybiškus koncertus mažiesiems, siekia paskatinti juos atrasti simfoninio orkestro skambesio grožį bei išugdyti estetikos jausmą.

„Tele Bim-Bam“ drauge su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru rudenį vėl planuoja leisti į turą po Lietuvą. Koncertuose skambės geriausios per daugiau nei du dešimtmečius sukauptos „Tele Bim-Bam“ dainos. Turas prasidės lapkričio 18 d. koncertu Kauno „Žalgirio“ arenoje. Lapkričio 20 d. didžiulis muzikantų ir atlikėjų būrys pasirodys Vilniaus „Siemens“ arenoje, lapkričio 22 d. gerą nuotaiką ir gražiausias dainas dovanos Klaipėdos „Švyturio“ arenoje, o turą vainikuos lapkričio 24 d. Panevėžio „Cido“ arenoje vyksiantis koncertas. „Tai yra visiškai naujas lygis, naujas laiptelis, nauja, aukščiau iškelta kartelė. Juk savas dainas scenoje išgirsti kitaip ir jas atlikti su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru yra kiekvieno dainininko svajonė“, – teigė N. Čereškevičienė ir būsimuose koncertuose žadėjo staigmenų. Planuojama, kad scenoje pasirodys daugiau nei 60 atlikėjų ir muzikantų, skambės „Mamos suknelė“, „Pupa“, „Voras“, „Baltoji varnelė“, „Naktelės žiedai“ ir kiti kūriniai. „Tiesa, kūrinių aranžuotės bus pritaikytos orkestrui ir įgaus dar daugiau spalvų, linksmumo ir didingumo. Orkestinę aranžuotę parašė kompozitorius Gintautas Venislovas“, – pasakojo N. Čereškevičienė ir pridūrė, kad vaikams prieš koncertą skiriama tik viena repeticija su Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru. „Mes suprantame, kad orkestras labai užsiėmęs, tad turime gerai atlikti namų darbus. Žinau, kad kartais muzikuojantiems vaikams būna labai sunku, bet jiems linkiu visada prisiminti, kaip smagu baigti tai, ką esi pradėjęs. Pabaigti vieną sunkų darbą „nuo iki“ gali ne kiekvienas. Vaikai, žinokit, kai pabaigiat tai, ką esate pradėję, – jūs didvyriai, jūs herojai. Ir, patikėkit, to „nuo iki“ išmokti per muziką yra labai didelis džiaugsmas ir turtas, kuri nešitės per visą gyvenimą. Linkiu visiems vaikams atrasti muziką ir suprasti, kad ji niekada nebūna be emocijos – tai geras jausmas, padedantis gyventi ir judėti pirmyn.“

Elžbieta Cibaitė, 8 metai

„Lankiau „Tele Bim-Bam“ mokyklėlę ir mane Neringa pakvietė į „Tele Bim-Bam“ grupę dainuoti. Prisimenu tą dieną. Labai džiaugiausi! Gal aš turėjau gerą balsą ir buvau charizmatiška. Man ten patinka, nes labai gera vadovė Neringa ir labai linksmi vaikai. Mes čia per repeticiją kokią valandą dainuojame. Labiausiai man patinka dainuoti dainą „Mėlyna spalva“. Tai linksmas ir užvedanti daina. Taip pat patinka dainuoti „Meilės dainą tėčiui“. Aš groju ir muzikos instrumentu – violončele. Labai svarbu mokėti išgauti garsą. Garsas yra, kai išgauni kokią nors natą, o muzika, kai, pavyzdžiui, dainuoti ar groji kokiu nors muzikos instrumentu. Man patinka ir linksmi, ir rimti kūrinėliai – visi man gražūs. Manau, tie vaikai, kurie nedraugauja su muzika, labai daug praranda. Ką praranda? Jie sėdi ir nėra jiems ką veikti. Jie trinasi gatvėse ir po to nemoka nei dainuoti, nei groti... O mes mokomės gerai valdyti savo balsą. Aš per „Tele Bim-Bam“ muzikos pamokas įgavau daugiau proto, įsidėjau daug gerų dalykų į galvą, atmintį lavinu. Dabar jau moku atmintinai daug dainelių. Kartais pamokau dainelių ir mamytę. Laisvo laiko taip pat turiu, nors ir lankau daug būrelių. Viską spėju. Kartu su „Tele Bim-Bam“ koncertavome daugelyje Lietuvos miestų. Aš užaugusi norėčiau būti baletu mokytoja. Žinau, kad kai kurie vaikučiai bijo lipti į sceną. Matyt, bijo, kad kiti juoksis, jei ne tą natą padainuos. Aš ir pati prisimenu savo pirmą koncertą: bijojau, bijojau, bijojau... O paskui užlipau pirmą laiptelį ir dingau scenos

baimė. Norint nugalėti scenos baimę, reikia įsivaizduoti, kad tu tai padarysi, kad tau pasiseks. Nereikia galvoti, kad gali nepasisekti, nereikia to daryti. Tiesiog reikia galvoti, ką tu darysi ir kokią natą dainuosi. Žinoma, tam reikia gerai pasiruošti. Aš pati dainuoju pratimus ir taip išsilavinu balsą. Būna kartais, kad labai labai tingisi mokytis, bet reikia tą tinginį nugalėti. Kai mane apima tinginukas, tai aš tiesiog galvoju: turiu eiti ir... ir tada einu dainuoti. Tada jaučiuosi tikra didvyrė, bet negražu girtis.“

Rapolas Čereškevičius, 10 metų

„Aš „Tele Bim-Bam“ dainuoju nuo 3 metų. Prisimenu pirmą pamoką. Buvo daug sutrikimo, nežinios ir baimės. Ir pirmą koncertą prisimenu – jaučiau nerimą, bet viskas labai patiko, buvo įdomu. Ypač patiko tai, kad mes, vaikai, visi kartu. Tas vieningumas čia labai didelis. Muzika man yra ir pomėgis, ir malonumas, ir užsiėmimas. Repeticijos būna nelengvos, bet man labai patiko koncertuoti. Labiausiai patinka dainuoti dainą „Mėlyna spalva“. Žinoma, pradžioje buvo scenos baimė. Buvo net ne truputį, o labai baisu, bet pripratau. Ir kuo daugiau esu scenoje, tuo drąsiau. Bijojau, kad suklysiu, bet dabar žinau, kad visiems taip. Visi kartais klysta, net ir suaugusieji. Išties dabar man muzika labai patinka. Patinka ir koncertuoti. Supratau, kad nėra ko bijoti. Tikriausiai kai buvau mažas visokių nesąmonių prisigalvodavau. Aš taip pat groju pianinu, lankau Vilniaus „Ąžuoliuko“ muzikos mokyklą. Užaugęs norėčiau būti futbolininkas, bet nenorėčiau atitolti ir nuo muzikos, prarasti dainavimo talentą. Iš tikrųjų aš ir mėgstu dainuoti, ir noriu dainuoti, ir jaučiu malonumą tai darydamas. Dainavimas duoda labai daug. „Tele Bim-Bam“ muzika taip pat atvėrė duris ir į kitas šalis. Štai šį lapkritį su kolektyvu planuojame važiuoti į Čikagą koncertuoti lietuviams.“

Patricija Pažusytė, 13 metų

„Lankiau „Tele Bim-Bam“ mokyklėlę nuo 3 iki 6 metų, po to mane priėmė ir į „Tele Bim-Bam“ kolektyvą. Atsiminimai jau blanksta, bet jie labai malonūs ir šilti. Muzika yra dalis mano gyvenimo. Manau, vaikai, kurie į savo gyvenimą neįsileidžia muzikos, daug netenka. Visi mes turime tiek pat valandų. Jei yra noras, rasi laiko muzikai. Kai kurie juk trinasi be veiklos ir netenka daug brangaus laiko, kurį galėtų skirti mokytis dainuoti, groti. Kai kurie labai užsiėmę žmonės spėja padaryti labai daug. Aš pati per muziką atradau gyvenimo džiaugsmą. Su „Tele Bim-Bam“ aplankiau ir mažus, ir didelius Lietuvos miestus. Man labai patinka „Tele Bim-Bam“ kolektyvas, patinka čia dainuoti. Visi mes čia labai linksmi, geraširdžiai, pozityvūs, visi esame labai draugiški, bendraujame vieni su kitais, nors mūsų amžius ir skirtingas. Matyt, muzika mus jungia ir šildo. Aš pati esu nusifilmavusi viename muzikos klipe ir dabar tikrai labai smagu į save pasižiūrėti. Prisimenu, važinėjome po įvairias Lietuvos vietas, buvo dvi varginančios dienos, bet liko labai gražūs ir geri prisiminimai. Muzika man atvėrė labai daug kelių!“

Pijus Pažusys, 10 metų

„Mano mama mane atvedė į „Tele Bim-Bam“, bet ne už rankutės, o tiesiog taip kartu atėjome. Man labai patinka dainuoti ir koncertuoti. Pirmas koncertas kėlė jaudulį, nes

nebuvo dar pripratęs prie tiek daug žmonių. Prisimenu, kad dainavome dainas „Pupa“, „Musė“ ir kt. Atėjęs į „Tele Bim-Bam“ suradau daug draugų ir patikėjau, kad galiu dainuoti. Mes koncertuojame įvairiuose miestuose. Būna tokios linksmos ir įdomios kelionės! Labai jų laikiu. Kartais ir mane apima tinginukas, kartais nieko nesinori daryti, bet reikia savo tinginį kažkaip išvartyti. Aš mokausi Balio Dvariono muzikos mokykloje, groju fortepijonu. Dar nežinau, ar užaugęs būsiu muzikantas, bet norėčiau.“

Dominykas Žvirblis, 11 metų

„Aš kartu su mama atėjau į „Tele Bim-Bam“ mokyklėlę, kuri buvo Simono Daukanto progimnazijoje. Prisimenu, kad ten būdavo pamokėlės, per kurias mes mokėmės dainuoti. Ten buvo žiūrima, kaip tu dainuoji, ar intonuoji. Ir mane ten pastebėjo, patekau į „Tele Bim-Bam“ muzikos grupę. Kodėl aš? Manau, kad mokėjau prajuokinti (*juokiasi*). Ši savybė padeda, kai esi labai liūnas pats, kai kitas yra labai liūdnas. Manau, muzikantas turi mokėti prajuokinti publiką. Aišku, viskas priklauso nuo atliekamos muzikos. Jei kalbame apie operą, tai ją reikia atlikti rimtai – ten jau nėra laiko juokams. Na, bet jei tai kokia nors linksma muzika – labai gerai yra užvesti publiką. Manau, man lengvai sekasi tą padaryti. Labai labai gera užvesti publiką (*rodo aukštyn pakeltą nykštį*)! Žinokit, taip smagu, kai tu bendrauji su publika ir ji tau atsako. Kad publika su manimi bendrauja, žinau iš plovimų, šūksnių. Smagu! Tada apima toks jaudulys, bet kartu ir pakylėjimas. Žinau, kad mane palaiko daug žmonių. Kaip solistas dainuoju ne taip ir dažnai. Gal man dar kartais trūksta truputį drąsos. „Tele Bim-Bam“ dainuoju nuo 4 metų. Muzika man dabar yra rimtas reikalas, bandau ją suprasti. Iš pradžių muzika man buvo paprastas dalykas, kurį girdi, o dabar jau yra tai, ką ir pats galiu sugroti, padainuoti, sukurti. Kartais ateina į galvą ir visokios improvizacijos – tai labai džiugina mane. Aš groju ir fortepijonu. Kartu su kolektyvu esu koncertavęs visoje Lietuvoje. Tiesa, daugiausia koncertų buvo Vilniuje, bet visuose miestuose koncertai smagūs. Išėjimas į sceną mane moko drąsos. Muzika yra tikrai geras dalykas. Jei kai kurie vaikai laiką leidžia prie ekranų, tai jie visų pirma gadina akis – tai nėra gerai, reikia susimąstyti. Būtų puiku, jei vaikai mokytųsi klausytis ir tos rimtosios muzikos, mat dabar visi tie pop... Ar visa tai muzika? Reikia mokėti klausytis visokių muzikos žanrų. Linkiu vaikams drąsos, pasitikėjimo, mokytis muzikos. Žinokit, iš karto nė vienas negali gerai dainuoti – reikia mokytis, mokytis, mokytis!“